

ه‌گرایی آمریکایی؟

ویت حضور و نفوذ خود در آمریکای لاتین متمرکز شده است

دیپلماسی همچنان ابزاری کارآمد در روابط واشنگتن و کاراکاس است و همانطور که این مذاکرات به توافقی برای آزادی گروگان‌های آمریکایی در آن کشور منجر شد، می‌تواند در آینده نیز مورد استفاده قرار گیرد.

این رویو بود که عملاً این روند دیپلماتیک امیدوارکننده را از مسیر خود خارج کرد. یک ماه پس از سفر گرزل، ترامپ مجوز شرکت «شورون» برای ادامه فعالیت در ونزوئلا به‌غیر از تحریم‌های نفتی آمریکا را لغو کرد (امتیازی که رویو سرسختانه با آن مخالفت کرده بود) و این اقدام مانع از بهبود روابط شد.

از اواخر آگوست، رویکرد آمریکا را دیکتال نیز شد و دولت ترامپ تلاش کرد تا تهدید حمله نظامی مستقیم را نیز به فشار اقتصادی اضافه کند. ایوان ولز، تحلیلگر بی‌پ‌سی در این باره می‌نویسد: «در دو ماه گذشته، ارتش آمریکا به تدریج نیرویی از ناوهای جنگی، جنگنده‌ها، بمب افکن‌ها، تفنگ‌داران دریایی، پهپادها و هواپیماهای جاسوسی را در دریای کارائیب مستقر کرده است. این بزرگ‌ترین استقرار نظامی در این منطقه طی چند دهه اخیر است. بمب افکن‌های دوربرد بی-۵۲ تمرین‌هایی موسوم به نمایش حمله بمب افکن‌ها را در سواحل ونزوئلا انجام داده‌اند. هم‌زمان با افزایش تنش‌ها ترامپ مجوز اعزام نیروهای سازمان اطلاعات مرکزی آمریکا (سیا) به ونزوئلا را نیز صادر کرده است. آمریکایی می‌گوید در حملاتی به چند شناور کوچک از مبدأ ونزوئلا، ده‌ها نفر را کشته است. واشنگتن مدعی است این قایق‌ها حامل مواد مخدر و تروریست‌های مواد مخدر بوده‌اند، اما هیچ مدرک یا جزئیاتی درباره افراد حاضر در آن‌ها ارائه نکرده است. این حملات با محکومیت کشورهای منطقه رویه‌رو شده و کارشناسان درباره مشروعیت قانونی آن‌ها پرسش‌هایی مطرح کرده‌اند. واشنگتن این اقدامات را بخشی از جنگ علیه قاچاق مواد مخدر می‌خواند، اما نشانه‌ها حاکی از آن است که هدف اصلی، کارزاری برای ارباب و براندازی دولت نیکلاس مادورو، رئیس‌جمهور ونزوئلاست.»

کریستوفر سیاباتی، پژوهشگر ارشد موسسه جت‌هاوس در حوزه آمریکای لاتین، می‌گوید: «موضوع تغییر رژیم مطرح است. احتمالاً قصد حمله زمینی ندارند، بلکه هدف‌شان ارسال پیام است.» به گفته او، این تجمع نظامی نوعی نمایش قدرت است که هدفش «ایجاد ترس» در دل ارتش ونزوئلا و حلقه نزدیک به مادورو است تا شاید علیه او اقدام کنند. بی‌بی‌سی هم در تحلیلی اقدامات اخیر آمریکا را «بخشی از یک کارزار فشار گسترده به منظور تغییر رژیم سیاسی در ونزوئلا» توصیف کرده است. به گفته پروفیسور آلن مک‌فرسون، متخصص آمریکای لاتین در دانشگاه تمپل، حجم نیروی نظامی اعزام‌شده به دریای کارائیب جنوبی از سال ۱۹۶۵ به

این سودر این منطقه بی‌سابقه است. مک‌فرسون افزود که حضور این نیروها «یادآور روزهای دیپلماسی قایق‌های توپ‌دار در بیش از یک قرن پیش است. «استیون دونهو، یک مقام سابق اطلاعات نظامی آمریکا و متخصص امور آمریکای لاتین، به بی‌بی‌سی گفت که «هرگز چنین استقرار گسترده‌ای از نیروهای دریایی را در حوزه مسئولیت فرماندهی جنوبی ایالات متحده» ندیده است. با این حال، دونهو توضیح داد که این «یک نیروی تهاجمی برای حمله به یک کشور خارجی نیست.» او افزود: «آن‌ها ممکن است مأموریت‌های دیگری، که بسیار جزئی‌تر هستند، داشته باشند.»

در موضوع کلمبیا هم ایالات متحده تلاش می‌کند با اعمال فشار، دولت این کشور را تضعیف کند. برای بیش از دودهم، از زمان آغاز «طرح کلمبیا» در سال ۲۰۰۰، کلمبیا سنگ بنای سیاست امنیتی ایالات متحده در آمریکای جنوبی، یکی از دریافت‌کنندگان اصلی کمک‌های خارجی و یک «متحد اصلی غیر ناتو» بوده است. این مشارکت بر اساس همکاری عمیق و دوجزبی در زمینه مبارزه با مواد مخدر، به اشتراک‌گذاری اطلاعات و آموزش امنیت منطقه‌ای نباشد بود.

این رابطه که تحت تأثیر نگاه منفی آمریکا به دولت چپ‌گرای گوستاوی پترو تیره و تار شده بود، پس از انتقاد شدید دولت کلمبیا از اقدامات و تهدیدهای نظامی آمریکا علیه ونزوئلا بیش از پیش سرد شد. در این مدت، ترامپ دستور توقف کامل تمام کمک‌های ایالات متحده به کلمبیا را صادر کرد. این کمک‌ها در سال‌های اخیر به بیش از ۷۰۰ میلیون دلار در سال می‌رسید و قرار بود برای اسمال حدود ۴۰۰ میلیون دلار باشد. پیش از این در سپتامبر ۲۰۲۵، دولت آمریکا صلاحیت کلمبیا را به عنوان شریک در مبارزه با مواد مخدر رسماً لغو کرده و دولت پترو را به «شکستی آشکار» در مهار کشت بی‌سابقه کوکا متهم نموده بود. این اقدام، که اولین لغو صلاحیت از سال ۱۹۹۷ محسوب می‌شد، به مثابه یک توبیخ دیپلماتیک شدید تلقی شد. در شدیدترین گام، وزارت خزانه‌داری آمریکا در ۲۴ اکتبر ۲۰۲۵، تحریم‌هایی شخصی را علیه شخص رئیس‌جمهور پترو، همسرش ورونیکا، پسرش نیکلاس و وزیر کشور او آرماندو بندتی اعمال کرد. این اقدام، رئیس‌جمهور منتخب یک کشور متحد آمریکا و دموکراتیک را در کنار رهبران کشورهای نظیر روسیه و ونزوئلا در فهرست تحریم‌های آمریکا قرار داد.

فروپاشی اتحاد ایالات متحده و کلمبیا، نه از واگرایی اساسی در منافع ملی، بلکه از یک تقابل فراینده و دوجانبه نشأت می‌گرفت که ریشه در درگیری‌های شخصی و ایدئولوژیک دو رئیس‌جمهور داشت. برایان وینتر، کارشناس امور آرژانتین در این رابطه به گاردین گفت: «سیاست ترامپ کاملاً یادآور قرن نوزدهم است؛ بسته‌های

اسکات بسنت، وزیر خزانهداری آمریکا روز دوشنبه ۲۷ اکتبر در پستی در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «آرژانتین یکی از کلیدی‌ترین متحدان ایالات متحده در آمریکای لاتین است. نتایج انتخابات میان‌دوره‌ای پارلمان این کشور نمونه بارزی از موفقیت سیاست‌پیشبرد صلح از طریق قدرت اقتصادی به حساب می‌آید. ما مشتاقانه منتظر گام‌های مستمر به سوی آزادی اقتصادی هستیم که سرمایه‌گذاری بخش خصوصی و کارآفرینان را جذب کرده و رفاه را برای مردم آرژانتین به ارمغان بیاورد

نجات برای دوستان و دیپلماسی قایق‌های توپ‌دار برای دشمنان. این سیاست ممکن است در درازمدت نتیجه معکوس دهد اما در حال حاضر، بیشتر این سیاست‌ها در حال نتیجه دادن هستند.»

چرا آمریکای لاتین برای ترامپ مهم است؟

ادوارد لوک در تحلیلی که در نشریه فایننشال تایمز منتشر شد، «تقویت جایگاه خویش در داخل» را عامل اقدامات و توجه ترامپ به آمریکای لاتین توصیف می‌کند. اومی نویسد: «نیمکره غربی، نقشی برجسته در سیاست دولت ترامپ ایفا می‌کند؛ نقشی که ظاهراً جایگزین تمرکز پیشین بر رقابت با قدرت‌های بزرگی چون چین و روسیه (که حتی در دوره اول ریاست جمهوری خود ترامپ نیز در اولویت بود) شده است. چه اتفاقی در حال رخ دادن است؟ قصد بی‌احترامی به آمریکای لاتین در میان نیست، اما واقعیت آن است که هیچ تحلیلی از توزیع قدرت جهانی، نقش برجسته‌ای برای این منطقه قائل نیست. آمریکای لاتین تنها ۷/۳ درصد از اقتصاد و ۸ درصد از جمعیت جهان را در اختیار دارد. ایالات متحده تنها قدرت هسته‌ای در نیمکره غربی است. حتی برزیل، که جاه‌طلبی‌های هسته‌ای خود را سال‌ها پیش کنار گذاشت، یا مکزیک، که بقای اقتصادی‌اش به آمریکا وابسته است، نمی‌توانند ادعای بازیگری در صحنه جهانی را داشته باشند. کانادا نیز اگر چه عضو گروه ۷ است، اما هیچ تهدیدی برای ایالات متحده محسوب نمی‌شود. به نظر می‌رسد تنها توضیح برای وسواس ویژه ترامپ بر کشورهای نیمکره غربی، تلاش او برای تقویت برنامه‌های داخلی‌اش باشد. محور اصلی اولویت‌های ترامپ در داخل آمریکا، جنگ علیه مهاجرت غیرقانونی و استقرار ارتش در شهرهای این کشور است. در این راستا، کشورهایی مانند ونزوئلا (به‌طور فراینده‌ای) کلمبیا، نقشی کلیدی در ساختن و تقویت روایت او از وجود یک دشمن داخلی ایفا می‌کنند.»

دونالد ترامپ در زمان کارزار انتخاباتی ۲۰۲۴، تعهد کرده بود که از مداخلات نظامی پرهزینه و فاجعه‌بار خارجی، نظیر آنچه در عراق و افغانستان رخ داد، دوری خواهد کرد. این، یکی از محورهای اصلی برنامه انزوآگرایانه او با شعار «اول آمریکا» بود. با این حال، تنها چند ماه پس از تحلیف، نیروهای آمریکایی مشغول بمباران یمن و ایران بودند. به‌طور خاص در آمریکای لاتین نیز فشار برخی از چهره‌های خاص نظیر رویو سبب شد ایالات متحده به‌سوی مقابله با دولت‌های چپ‌گرای منطقه و حمایت از راست‌گرایان گام بردارد.

برخی تحلیلگران بر این باورند که ترامپ ایده مشخصی در این زمینه ندارد و هر زمان که نیروهای درون دولت بتوانند او را قانع کنند سیاست‌های جزئی و کلان خود را تغییر می‌دهد. سیمون تیسدال تحلیلگر گاردین می‌نویسد: «با توجه به اشتباهات فاحش او در سایر مسائل کلیدی خارجی، محتمل‌ترین توضیح برای رفتار ترامپ این است که او، طبق معمول، هیچ ایده‌ای ندارد که چه می‌کند؛ نه در ونزوئلا و نه در کل آمریکای لاتین. هیچ برنامه‌ای در کار نیست. او قلدری می‌کند، قضاوت‌های شتاب‌زده انجام می‌دهد، بر ترس از بیگانگان دامن می‌زند و سیاست را بر اساس اینکه رهبران دیگر را دوست دارد یا نه، به نامی می‌کند. در سال ۲۰۱۹، زمانی که مادورو در وضعیت دشواری قرار داشت، ترامپ عقب‌نشینی کرد. امروز نیز، مداخله نظامی تمام‌عیار در ونزوئلا بعید به نظر می‌رسد. سناریوی محتمل‌تر، یک کارزار فشار فراینده شامل بی‌ثبات‌سازی، تحریم‌ها، حملات دریایی و حملات هوایی و کماندویی است.»

به نوشته او، مشاوران جنگ طلب ترامپ، به ویژه استفان میلر و مارکوریو بخشی از مشکل هستند.

سیاستمداران

تاکید بر اجرای طرح پهبادی

اتحادیه اروپا پس از ورود مکرر بالن‌های هلیومی به حریم هوایی لیتوانی که توسط قاچاقچیان سیگار از بلاروس ارسال شده بود، بر لزوم فوری تسریع در اجرای طرح دفاع در برابر پهپادها تأکید کرد. «اورزولا فون در لاین» رئیس کمیسیون اروپا در پستی در شبکه اجتماعی ایکس (توییتر) این حوادث را «بی‌ثبات‌کننده» و «تهدید ترکیبی» توصیف کرد و گفت اروپا چنین «تحریکاتی» را تحمل نخواهد کرد. وی همچنین تأکید کرد: «این دلیل دیگری برای تسریع در طرح پهبادی بر اساس ابتکار عمل دفاع پهبادی اروپا و دیده‌بان جناح شرقی است.» دیوار پهبادی اتحادیه اروپا که بخشی از طرح «نظارت بر جناح شرقی» این اتحادیه برای تقویت امنیت در امتداد مرزهای شرقی خود است، یک سیستم پیشرفته با استفاده از رادار، حسگرها و ابزارهای ضدپهپاد برای شناسایی و خنثی‌سازی پهپادهای غیرمجاز است.

کی‌یف مقصر است

سخنگوی کرملین دیروز گفت، مسکو هنوز قادر به ارزیابی دورنماها برای از سرگیری مذاکرات درباره اوکراین نیست. «دیمیتری پسکوف» سخنگوی کرملین با اشاره به این مسئله که علت اصلی توقف مذاکرات ناشی از بی‌میلی کی‌یف برای ادامه آن است، گفت: «ما هنوز در موقعیتی نیستیم که بتوانیم دورنمای مربوط به از سرگیری مذاکرات درباره اوکراین را ارزیابی کنیم.» وی افزود: اوکراین همچنین به پیشنهادهای روسیه برای کارگروه‌های مربوط به مذاکرات بی‌اعتنایی می‌کند. پسکوف در ارزیابی سخنان ولودیمیر زلنسکی، رئیس‌جمهور اوکراین مبنی بر اینکه این کشور برای دو یا سه سال دیگر برای مقابله با نیروهای روسیه به حمایت مالی اروپا نیاز خواهد داشت، گفت: «واقع‌بینانه است که اروپایی‌ها با کمک مالی به چنین مشتری‌ای، مجبور خواهند بود برای مدت طولانی از آنها حمایت کنند. کی‌یف می‌داند که چطور گدایی پول کند و چطور در راه‌هایی آن را خرج کند که ردی از آن نماند. من فکر می‌کنم آنها این رویه را البته بیش از یک، دو یا سه سال ادامه خواهند داد.»

دو هشدار آمریکا به بیروت

یک رسانه عرب‌زبان گزارش داد که نماینده ویژه آمریکا در امور سوریه و لبنان، به زودی وارد بیروت خواهد شد و حامل دو گزینه خلع سلاح حزب‌الله یا ره‌اشدن لبنان است. روزنامه الاخبار در گزارشی نوشت: «توماس باراک» فرستاده ویژه آمریکا در امور سوریه و لبنان در پیام خود به مسئولان لبنانی تصریح کرده است: این سفر من آخرین حضورم در لبنان خواهد بود. به رؤسای سه‌گانه اطلاع خواهیم داد که آنها آخرین فرصت را در اختیار دارند یا درس خود را می‌آموزند و تصمیم می‌گیرند وارد مذاکرات مستقیم با اسرائیل تحت نظارت آمریکا شوند تا جدول زمانی و سازوکار خلع سلاح حزب‌الله را مشخص کنند، یا لبنان برای مدت طولانی به سرنوشت خودرها خواهد شد و هیچ‌کس در آمریکا یا منطقه به آن توجه نخواهد کرد و هیچ‌کسی قادر به فشار بر اسرائیل برای جلوگیری از اجرای اقدامات مورد نظرش در خلع سلاح نخواهد بود.